

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนกับความสามารถในทักษะ
รับสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปและ
อภิปรายผลพร้อมทั้งข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใน
กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนกับความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนกับความสามารถในการฟัง
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกับ
ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร

การสุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ที่กำลัง

ศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนในท้องที่การศึกษาทั้ง 8 กลุ่มโรงเรียน จำนวน 101 โรงเรียน ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น ได้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น จำนวน 411 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ของ ลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมีข้อความที่ถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียน จำนวน 45 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) : Version 7.0 (ESL / EFL) ของ รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 293-300) ซึ่งองค์ประกอบที่ผู้วิจัยศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ

กลวิธีการจำอย่างมีประสิทธิภาพ	จำนวน	7	ข้อ
กลวิธีการใช้กระบวนการทางความคิด	จำนวน	13	ข้อ
กลวิธีการจดจำข้อบกพร่องในการใช้ภาษา	จำนวน	7	ข้อ
กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียน	จำนวน	6	ข้อ
กลวิธีด้านจิตพิสัย	จำนวน	6	ข้อ
กลวิธีด้านสังคม	จำนวน	6	ข้อ

แบบสอบถามฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และผ่านการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามฉบับนี้เท่ากับ 0.90

1.2 แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบสอบนี้ได้รับการ

ตรวจแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พร้อมทั้งได้ผ่านการนำไปทดลองใช้ ได้ค่าระดับความยากเท่ากับ 0.28 - 0.73 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 - 0.55 และค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.79

1.3 แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ เพื่อให้ตัวอย่างประชากรฟังข้อความภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียงแล้วตอบคำถาม แบบสอบนี้ได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยง ได้ค่าระดับความยากเท่ากับ 0.42 - 0.70 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 - 0.50 และค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74

2. นำเครื่องมือทั้งหมดไปทำการทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนทำแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนก่อน แล้วจึงให้ทำแบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษตามลำดับ

3. นำข้อมูลมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์ทางสถิติ โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำคะแนนของแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียน แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient)) และทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยการทดสอบค่าที (t-Test) ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS_X ของสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ใช้กลวิธีในการเรียนในระดับปานกลางทุกด้าน ซึ่งพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

1.1 กลวิธีกรจำอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีกรจำอย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดตามลำดับค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) พบว่า นักเรียนปฏิบัติในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้นการจดจำคำศัพท์โดยการเชื่อมโยงคำที่มีเสียงคล้องจองกัน และการจดจำคำศัพท์ สำนวน ที่เรียนใหม่ โดยนำมาฝึกแต่งประโยค นักเรียนปฏิบัติในระดับน้อย

1.2 กลวิธีกรใช้กระบวนการทางความคิด เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีกรใช้กระบวนการทางความคิดในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดเรียงลำดับตามค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) พบว่า นักเรียนปฏิบัติกลวิธีในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้นการเปรียบเทียบคำศัพท์ กฎเกณฑ์หรือโครงสร้างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนนักเรียนมักจะเป็นผู้เริ่มสนทนาภาษาอังกฤษกับครูหรือเพื่อน และเขียนจดหมายภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายหรือบุคคลอื่น ๆ นักเรียนปฏิบัติในระดับน้อย

1.3 กลวิธีกรชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีกรชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดตามค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) พบว่า นักเรียนปฏิบัติกลวิธีด้านนี้ในระดับปานกลางทุกข้อ

1.4 กลวิธีกรจัดระบบและประเมินการเรียน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีกรจัดระบบและประเมินการเรียนในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณารายละเอียดตามค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) พบว่า นักเรียนปฏิบัติกลวิธีด้านนี้ในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้นการตั้งใจฟังเมื่อผู้อื่นพูด นักเรียนปฏิบัติในระดับมาก

1.5 กลวิธีด้านจิตพิสัย เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีด้านจิตพิสัยในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดตามค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) พบว่า นักเรียนปฏิบัติกลวิธีด้านจิตพิสัยในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้นการเขียนบันทึกส่วนตัวบรรยายเกี่ยวกับความคิด ความรู้สึกของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนปฏิบัติในระดับน้อย

1.6 กลวิธีด้านสังคม เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีด้านสังคมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดตามค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) พบว่า นักเรียนปฏิบัติกลวิธีด้านสังคมทั้งในระดับปานกลางและในระดับน้อย โดยมีจำนวนข้อที่เท่ากัน กล่าวคือ กลวิธีด้านสังคมที่นักเรียนปฏิบัติระดับปานกลาง ได้แก่ พยายามศึกษาวัฒนธรรมของชาวต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ในการสนทนากับบุคคลอื่นด้วยภาษาอังกฤษ นักเรียนพยายามถามคำถามเพื่อให้เข้าใจเรื่องที่สนทนาอย่างชัดเจน และเพื่อแสดงให้ผู้ร่วมสนทนาเห็นว่านักเรียนสนใจในเรื่องที่พูดคุยกัน และการขอให้ผู้อื่นพูดซ้ำหรือพูดให้ช้าลงเมื่อนักเรียนฟังไม่เข้าใจ ส่วนกลวิธีด้านสังคมที่นักเรียนปฏิบัติในระดับน้อย ได้แก่ พยายามเข้าใจความคิดและความรู้สึกของผู้ร่วมสนทนาให้มากที่สุดเมื่อสนทนากับชาวต่างประเทศ การขอให้ชาวต่างประเทศหรือผู้ร่วมสนทนาช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และการฝึกพูดภาษาอังกฤษกันเองกับเพื่อน

2. กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.1183

3. กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.0762

4. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใน กรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.5101

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีในการเรียนในระดับปานกลางทุกด้าน โดยเรียงตามค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) จากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้คือ กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียน กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา กลวิธีการใช้กระบวนการทางความคิด กลวิธีการจำอย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีด้านจิตพิสัย และกลวิธีด้านสังคม ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วปรากฏว่า ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล (2532 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษา และการส่งเสริมของครูและผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้ง 5 ด้าน คือ การวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฝึกฝนภาษาอังกฤษ การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เทคนิคการจำคำศัพท์ โครงสร้าง และไวยากรณ์ และการหาความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคในบริบท โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนมีการปฏิบัติในระดับมาก

ที่เป็นดังนี้อาจเนื่องมาจาก ตัวอย่างประชากรในงานวิจัยของ เพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ในขณะที่ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มิได้ถูกเจาะจงระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรจึงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคละกัน ซึ่งมีทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน อีกทั้งจากผลการวิจัยของ เพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล ยังพบว่า นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรได้รับการส่งเสริมจากครูทั้งในด้านวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับมากทุกด้าน และผู้ปกครองสนับสนุนและเสริมกำลังใจ โดยเฉลี่ย

แล้วอยู่ในระดับมาก เมื่อได้รับการส่งเสริมจากทั้งผู้ปกครองและครู ทำให้นักเรียนรู้จักเลือกใช้ กลวิธีในการเรียนต่าง ๆ ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับตนและสภาพการณ์ในการเรียน นักเรียนจึงมี ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ส่งผลให้ความสามารถทางภาษาสูงตามไปด้วย เนื่องจากวิธีการเรียนรู้ เป็นวิธีการสำคัญในการเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษา (Ellen Bialystok and Maria Frolich 1978 : 327-335) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูง จึงมีวิธีการ เรียนรู้ภาษาที่ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาดำ (Anthony Papalia 1978 : 318)

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าจะหยิบยกมาเป็นเหตุผลเพื่อสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนปฏิบัติกลวิธีในการเรียนในระดับปานกลาง น่าจะมาจากสาเหตุที่ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ยังมิได้สอนให้นักเรียนรู้จักใช้กลวิธีในการเรียนอย่างเพียงพอ เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนด้านต่าง ๆ ที่จะช่วยพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งไม่สังเกตว่านักเรียนใช้กลวิธีในการเรียนหรือไม่ หรือใช้อย่างไร (J. Michael O'Malley 1985 : 557-568) จึงอาจสรุปได้ว่าจากผลการวิจัยครั้งนี้ที่ พบว่านักเรียนปฏิบัติกลวิธีในการเรียนในระดับปานกลางทุกด้าน เนื่องมาจากนักเรียนได้รับการ ส่งเสริมในด้านการใช้กลวิธีในการเรียนรู้อังกฤษยังไม่เพียงพอ

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีในการเรียนเป็นรายด้าน พบว่า กลวิธีการจำ อย่างมีประสิทธิภาพที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปฏิบัติในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัย ของ อารุช วาจาสัตย์ (2533 : 82) ที่พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้นในระดับปานกลาง การจดจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็น ในการเรียนรู้อังกฤษ ผู้เรียนจะเก็บสิ่งสมข้อมูลความรู้ไว้และนำออกมาใช้ได้ในยามต้องการ ผู้เรียนภาษาที่ดีจะพยายามหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ตนเองสามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น (J. Michael O'Malley 1985 : 557) จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนใช้กลวิธี ในการจำอย่างมีประสิทธิภาพในระดับปานกลางนั้น เนื่องมาจากว่านักเรียนยังไม่รู้จักใช้กลวิธี เพื่อ ช่วยการจดจำในสิ่งที่เรียน จึงไม่สามารถเลือกใช้กลวิธีต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและ

สภาพการณ์ในการเรียนได้ ครูผู้สอนจึงควรสอนและฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วย การจดจำ อาทิเช่น กลวิธี Mnemonics การทำเครื่องหมายกำกับใจความหรือคำสำคัญใน เนื้อเรื่อง การใช้ตัวชี้แนะในปริบท การใช้แผนภาพ การใช้จินตนาการ และอื่น ๆ เป็นต้น (Carol Hosenfeld 1981 : 419, Rebecca L. Oxford 1990 : 59-68)

จากผลการวิจัยในครั้งนี้อย่างพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปฏิบัติกลวิธี การใช้กระบวนการทางความคิดในระดับปานกลาง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2530 : 75) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลวิธีด้านความรู้ ความคิดหรือการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนในระดับน้อย ซึ่งผลการวิจัยใน ครั้งนี้เป็นไปตามข้อสรุปของ จอง-แด คิม (Jong-Dae Kim 1990 : 2666-A) ที่ว่า ผู้เรียน ในระดับต้นใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดน้อยกว่าผู้เรียนในระดับสูง

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปฏิบัติกลวิธีการ ขดเขยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาในระดับปานกลาง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2530 : 74) แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อาวุธ วาจาสิทธิ์ (2533 : 82) และ แน-ดอง ยัง (Nae-Dong Yang 1993 : 2722-A) ที่พบว่า กลวิธีในการเรียน ภาษาอังกฤษที่นิสิตปฏิบัติมากที่สุด คือ กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ หรือกลวิธีการ ขดเขยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรในงานวิจัยของ อาวุธ วาจาสิทธิ์ และ แน-ดอง ยัง เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ย่อมได้รับประสบการณ์ในการเรียนมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 นิสิตระดับปริญญาตรีมักจะ เรียนโดยการเน้นการทำกิจกรรมการอ่านและการฟังโดยใช้ปริบทต่าง ๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจบทเรียน อาจารย์ผู้สอนจะ เน้นให้นิสิตพยายามใช้วิธีการเดาความหมายของศัพท์ใหม่โดยศึกษาสิ่งแวดล้อมและ ใช้ปริบทช่วย ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีโอกาสดูฝึกฝนการใช้วิธีการเดาโดยอาศัย ปริบทน้อยกว่า (อาวุธ วาจาสิทธิ์ 2533 : 79-80) และนักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนวิธีการ เดาหรือตีความหมายของคำหรือประโยคจากปริบทมากเพียงพอ (เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล

2530 : 79) อย่างไรก็ตาม กลวิธีการจดเขียนข้อบกพร่องในการใช้ภาษานั้นมิได้หมายถึงการเดาอย่างมีหลักการหรือการอาศัยบริบทช่วยเท่านั้น หากยังรวมถึงกลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียนใช้แก้ปัญหาหรือข้อขัดข้องในการใช้ภาษาด้วย แต่ในการเรียนการสอนครูมักจะเน้นหนักที่การสอนเนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษาและได้ละเลยต่อการสอนเพื่อการสื่อสาร นักเรียนจึงมีโอกาสดูฝึกการใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาในการสื่อสารน้อยมาก

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปฏิบัติกลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียนในระดับปานกลาง ปรากฏว่า สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารุช วาจาสิทธิ์ (2533 : ก-ข) ที่พบว่า กลวิธีการหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเองและกลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู นิสิตปฏิบัติในระดับปานกลาง และยังพ้องกับงานวิจัยของ เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล 2530 : ง-ช) ที่พบว่า นักเรียนใช้วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ในระดับปานกลาง แต่ใช้กลวิธีการวางแผนการเรียนในระดับน้อย ซึ่งเป็นสิ่งแสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่า การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ว่าในระดับมัธยมศึกษาหรือในระดับอุดมศึกษา นักเรียนนักศึกษาต่างก็ยังไม่รู้จักใช้กลวิธีในการวางแผนการเรียน จัดระบบความคิดของตนเองในขณะที่เรียน และรวมทั้งยังไม่รู้จักการควบคุม ตรวจสอบและประเมินผลการเรียนของตนเองอย่างเพียงพอ แต่อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนควรตระหนักว่า กลวิธีในการเรียนต่าง ๆ เป็นสิ่งที่สอนกันได้ นักเรียนย่อมสามารถเรียนรู้หรือฝึกใช้กลวิธีเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาได้ เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น ความสามารถในการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมก็ย่อมเพิ่มขึ้นด้วย ดังเช่นผลการวิจัยของ วิคตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ (Victoria Jane Phillips 1992 : 90-A) และ ลอเรนส์ แวนเดอร์กริฟท์ (Lawrens Vandergrift 1993 : 850-A) ที่พบว่า นักศึกษาระดับสูงใช้กลวิธีควบคุม ตรวจสอบ และประเมินตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักศึกษาในระดับนี้ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้และพัฒนาทักษะในการใช้ภาษามากพอสมควรแล้ว จึงรู้จักใช้กลวิธีในด้านนี้ช่วยในการเรียนของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้กลวิธีด้านจิตพิสัยในระดับปานกลางนั้น อาจอธิบายได้ว่า นักเรียนยังใช้กลวิธีด้านนี้ในการเรียนของตนยังไม่เพียงพอ เนื่องจากทั้งครูและนักเรียนไม่ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับตัวแปรด้านจิตพิสัยเท่าที่ควร

(วันชัย ชำนาญศรี 2531 : 87) ทั้งที่จิตพิสัยเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรงทางด้านจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก แรงจูงใจ และทัศนคติที่มีต่อการเรียน จิตใจและอารมณ์ของผู้เรียนนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก ซึ่งจะมีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีสภาพจิตพิสัยที่ดีจะช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น เป็นผลไปสู่การเพิ่มพูนความสามารถทางภาษาของผู้เรียนด้วย (Rebecca L. Oxford 1990 : 140) ในการเรียนการสอนนั้นความสำเร็จของนักเรียนอาจถูกสกัดกั้นได้โดยสภาพจิตพิสัยที่เป็นลบ ครูผู้สอนจึงควรให้นักเรียนได้ฝึกกลวิธีด้านนี้โดยการลดความวิตกกังวล การให้กำลังใจ และเสริมแรงตนเอง การสำรวจตรวจสอบสภาพจิตพิสัยของตนเอง และอื่น ๆ เมื่อนักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ ทัศนคติ และเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาได้แล้ว ความสามารถในการใช้ภาษาย่อมจะพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปฏิบัติกลวิธีด้านสังคมในระดับปานกลางนั้น ไม่สอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของ วิคตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ (Victoria Jane Phillips 1992 : 90-A) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีในการเรียนของนักศึกษาชาวเอเชียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีด้านสังคมมาก ที่เป็นดังนี้ อาจเนื่องมาจากว่า ตัวอย่างประชากรของ วิคตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน โอกาสในการฝึกฝนกลวิธีด้านสังคมจึงมีมากกว่าตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โอกาสที่จะได้ติดต่อสื่อสารหรือสนทนากับบุคคลอื่นด้วยภาษาอังกฤษมีน้อยมาก อีกทั้งภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็มีฐานะเป็นเพียงภาษาต่างประเทศ นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนมากนัก นอกจากจะฝึกพูดคุยกับเพื่อนๆ ซึ่งจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษกันเองกับเพื่อนในระดับน้อย จึงสรุปได้ว่า สภาพสังคมและวัฒนธรรมไม่เอื้อต่อการฝึกใช้กลวิธีด้านสังคมมากนัก แต่เนื่องจากภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคม จึงเป็นหน้าที่อันสำคัญของครูผู้สอนที่จะต้องจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนให้นักเรียนได้มีโอกาสสัมผัสกับผู้อื่นหรือชาวต่างประเทศบ้าง นักเรียนจะได้ฝึกใช้กลวิธีด้านสังคม เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึกและวัฒนธรรมของผู้อื่นโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ทั้งนี้ ครูอาจให้นักเรียนฝึกใช้กลวิธีโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม หรือการทำงานร่วมกัน เพราะนอกจากจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้กลวิธีด้านสังคมมากขึ้นด้วย ดังเช่นผลการวิจัยของ

ลูแอนน์ ริด (Luann Reid 1991 : 2055-A) ที่สรุปว่า เมื่อทำงานเป็นกลุ่มนักเรียนใช้ กลวิธีด้านสังคมมากขึ้น

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไอซา คาเลโร-เบรคไฮเมอร์ (Ayxa Calero-Breckheimer 1991 : 120-A) ที่สรุปไว้ว่า กระบวนการที่นักเรียนใช้ในการอ่าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาร์ตา เดนิส วาฟรา มาร์ติโน (Marta Denise Wavra Martino 1991 : 121-A) ที่ได้ศึกษา กลวิธีในการอ่านของนักศึกษาที่ไม่เก่งทักษะการอ่าน พบว่า วิธีการอ่าน การใช้กลวิธี และความตระหนักในวัตถุประสงค์ของการอ่านเป็นตัวกำหนดความเข้าใจในการอ่านได้ดี

แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากลวิธีในการเรียนกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษจะมีความสัมพันธ์กัน แต่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.1183 นั้น เป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กันน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่ว่า กลวิธีที่นักเรียนเลือกใช้นั้นไม่เหมาะสม จึงเป็นผลให้ความสามารถในการอ่านยังไม่ดีพอ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้จึงมีค่าน้อย นอกจากนี้ ซูซานา ไควรอส เดอ เมโล มอนเตริโอ (Suzana Queiroz de Melo Monterio 1993 : 3507-A) ยังให้เหตุผลไว้ในงานวิจัยของตนว่า นอกจากความรู้ในภาษาต่างประเทศยังไม่เพียงพอแล้ว นักเรียนยังขาดนิสัยรักการอ่านทั้งในภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ด้วยการที่จะให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นนั้น จำเป็นต้องมีการสอนทักษะในการอ่าน ส่งเสริมให้นักเรียนมีใจรักการอ่าน ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า ครูผู้สอนควรฝึกให้นักเรียนได้ใช้ กลวิธีต่าง ๆ ในการอ่านภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลวิธีในการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งเป็นวิธีการสำคัญในการเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนด้วย ซึ่งกลวิธีประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ในการอ่านจะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่านได้อย่างดี (เรวดี หิรัญ 2533 : 51-55 นพดล ปุชบุประเสริฐ 2534 : 57-60 สุรัชย์ ปิยานุกูล 2535 : บทคัดย่อ)

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.0762 อาจอธิบายความได้ว่าการที่ใช้กลวิธีในการเรียนไม่สัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มนี้อาจเนื่องจากว่านักเรียนมีความสามารถด้านการฟังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (รังสิต เชียงราช 2527 : 35 จรรยา มโนรส 2527 : 49 สุภา บุตรนาค 2527 : 56 กมลทิพย์ เสวตมาลย์ 2530 : 48 และ เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล 2531 : 58-60) นักเรียนจึงไม่มีความสามารถที่จะเลือกใช้กลวิธีในการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองและสภาพการณ์ในการเรียนได้ สาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาด้านการฟังนั้น นันทยา สุนทรวงษ์ (2535 : 126-127) กล่าวว่า เป็นเพราะนักเรียนขาดทักษะในการฟังและการพูด อีกทั้งไม่ได้รับการฝึกทักษะในการฟังเท่าที่ควร นอกจากนี้ เกรียงศักดิ์ สยานานนท์ (Kriengsak Syananondh 1984 : 2136-A) ยังให้เหตุผลไว้ว่า เป็นเพราะนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ และปัญหาที่สำคัญที่สุดที่มีผลต่อการฟังภาษาอังกฤษ คือ การขาดการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ อีกทั้งครูและนักเรียนต่างก็ไม่ได้ให้ความสนใจทักษะการฟังเท่าที่ควร จึงมีการสอนและการทดสอบน้อยที่สุด ซึ่งนักเรียนเห็นว่าโอกาสที่จะได้ใช้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมีน้อย เนื่องจากสังคมและสิ่งแวดล้อมไม่เอื้อต่อการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงไม่เกิดแรงจูงใจในการเรียนทักษะการฟัง ทำให้ความสามารถในการฟังไม่ได้รับการพัฒนา ฮุง-จาง อู (Hung-Chang Ou 1993 : 2348-A) สุพงษ์ ไหลสุพรรณวงศ์ (2533 : ๗-๘) ได้สรุปไว้ในงานวิจัยว่า แรงจูงใจมีความสำคัญกับความสามารถในการฟัง นักเรียนที่มีแรงจูงใจสูง ความสามารถในการฟังย่อมสูงด้วย

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อูมา จันทรเสน (2519 : 1-3) และ เกรียงศักดิ์ สยานานนท์ (Kriengsak Syananondh 1986 : 83-108) ที่สรุปไว้ว่า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ทั้งนี้เนื่องจากว่าทักษะการฟังและทักษะการอ่านต่างก็เป็นทักษะในการรับข้อมูลอีกทั้งทักษะการฟังเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ จึงสามารถนำทักษะทั้งสองไปใช้เพื่อส่งเสริมความเข้าใจซึ่งกันและกันได้

การถ่ายทอดระหว่างความเข้าใจในการฟังและความสามารถในการอ่านจะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในข้อความที่อ่านหรือฟังให้สูงขึ้น ดังที่ ดับเบิลยู อี แลมเบิร์ต ไอ โบเลอร์ และ เอ็น ซิโดติ (W. E. Lambert, I. Boehler and N. Sidoti 1981 : 133-148) สรุปไว้ในงานวิจัยของตนว่า นักเรียนที่เรียนโดยการฟังและการอ่านในขณะเดียวกันมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและฟังสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบแยกทักษะ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับข้อสรุปของ ศุภพร สุขชื่น (2528 : 44-52) ที่ว่า ทักษะทางภาษาส่งเสริมซึ่งกันและกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร ใช้กลวิธีในการเรียนโดยเฉลี่ยแล้วในระดับปานกลางทุกด้าน เป็นผลบ่งชี้ให้เห็นว่า นักเรียนยังไม่ได้รับการส่งเสริมในการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนเพื่อช่วยพัฒนาในการเรียนภาษาอังกฤษของตนอย่างเพียงพอ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

1.1 ผู้บริหารโรงเรียน ศึกษานิเทศก์ และหัวหน้าหมวด ควรจัดให้มีการประชุม อบรม อาจารย์ผู้สอน เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญของกลวิธีในการเรียนและได้รับความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการสอนกลวิธีในการเรียนให้แก่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา รวมทั้งจัดการนิเทศติดตามผลการนำความรู้ที่ได้จากการอบรมไปใช้สอนอย่างต่อเนื่องด้วย

1.2 ผู้จัดทำหลักสูตรและผู้แต่งตำรา หนังสือ และเอกสารประกอบการเรียน ควรได้เล็งเห็นความสำคัญของการใช้กลวิธีในการเรียนของนักเรียน ควรจัดเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมและเอื้อต่อการฝึกใช้กลวิธีในการเรียนลงในหลักสูตรหรือตำราเรียนตามความต้องการ ความสามารถและความเหมาะสมแห่งวัยของนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ครูควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนของนักเรียน แล้วสอนกลวิธีในการเรียนต่าง ๆ ให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและสามารถเลือกใช้กลวิธีเหล่านั้นได้อย่างเหมาะสมกับตนเองและสภาพการณ์ เพื่อว่าการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจะประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

2.2 ครูควรเสริมสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่นักเรียน เนื่องจากแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ ครูจึงควรเลือกเนื้อหา กิจกรรม รูปแบบการเรียนการสอนต่าง ๆ เพื่อจัดประสบการณ์และกระบวนการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับชีวิตจริง ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อให้นักเรียนจะได้มีเป้าหมายในการเรียนและสนใจในการเรียนมากขึ้น

2.3 ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านและเห็นประโยชน์ของการอ่าน โดยจัดหาสื่อการอ่านที่น่าสนใจและเป็นสื่อที่อาจพบได้ในชีวิตจริง (Authentic Texts) อาทิเช่น ประกาศ โฆษณา นิตยสาร รายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ ตำราอาหาร สลากสินค้า เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น อีกทั้งในการจัดการเรียนการสอนครูควรเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมการฝึกใช้กลวิธีในการอ่านภาษาอังกฤษ กิจกรรมที่จัดนั้นควรมีเนื้อหาและงานหรือบทฝึก (Tasks) ที่ส่งเสริมการอ่าน โดยใช้กลวิธีใดกลวิธีหนึ่งในการฝึกตามความเหมาะสมและความสามารถของนักเรียน

2.4 ครูควรสร้างโอกาสในการฟังภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนโดยการใช้สื่อและวัสดุทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ให้มากยิ่งขึ้น ตัวครูเองก็ควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากขึ้นด้วย ครูควรอธิบายให้นักเรียนได้เห็นประโยชน์ของการฟัง ฟังอย่างมีเป้าหมาย มีวัตถุประสงค์ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการฟัง นอกจากนี้ควรแนะนำให้นักเรียนฝึกการฟังนอกห้องเรียนจากสื่อที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ฝึกฟังเพลงภาษาอังกฤษ ฟังรายการวิทยุ ดูภาพยนตร์ สารคดี รายการทอล์คโชว์ที่เป็นภาษาอังกฤษ และฝึกเรียนภาษาอังกฤษจากโทรทัศน์เพื่อการศึกษา เป็นต้น นอกจากนี้ครูควรเสริมการสอนด้วยกิจกรรมการฟังที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียน ครูควรเสริมกิจกรรมการฟังโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ และใช้ทักษะสัมพันธ์ (Integrative Skills) กล่าวคือ ครูควรนำทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนมาใช้ฝึกทักษะการฟัง เช่น ฟังแล้วปฏิบัติตาม ฟังแล้วตอบ ฟังแล้วเขียนสรุปเขียนตามคำบอก เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยโดยทดลองสอนกลวิธีในการเรียนในด้านต่าง ๆ แก่นักเรียนเพื่อศึกษาเปรียบเทียบดูว่า กลวิธีในการเรียนด้านใดบ้างที่ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์และความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ผลที่ได้จะเป็นแนวปฏิบัติให้ครูผู้สอนได้นำไปประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนการสอนของตน เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียนต่อไป

3.2 ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะสังสาร คือ ทักษะการพูดและทักษะการเขียนและรวมทั้งควรทำการวิจัยในลักษณะเดียวกันนี้กับตัวอย่างประชากรในระดับชั้นอื่น เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย